పెట్టుబడి

చేతిలో టెస్ట్‌ట్యూబ్ కిటికీ వేపు తిప్పిచూశేడు మధుసూదన్. పచ్చటి యెండపడి అందులోని ద్రవ్యం బంగారు నీరులా ఉంది. అంతవరకూ తన తలమీదున్న కారుమబ్బు విడిపోయినట్టు రిలీఫ్‌తో నిట్టూర్చి అతను వెనక్కి తిరిగేడు. విశాలంగా వున్న ఆ లేబొరేటరి సీసాలూ, గాజుబీరువాలూ, యెటెండరూ తప్పిస్తే ఖాళీగా వుంది. ఒక మూలని స్టూలు మీద బోనులో గడ్డితింటున్న చెవుల పిల్లులు క్లాసులో పకోడీలు తింటూ మేష్టారుకి దొరికిపోయిన బడిపిల్లల్లా తిండి మానేసి అతనివేపు భయంకంటే ఎక్కువ భక్తితో చూశేయి,

మధుసూదన్ లేబరేటరీనుండి తన గదిలోకి వెళ్తున్నప్పుడు ఎర్రతివాసీ అతని జోళ్ళ చప్పుడు తనకింద దాచుకుంది. అతను గదిలోకి రాగానే యెటెండెంటు అతని నల్ల కోటు తీసి హేంగరుకి తగిలించి వాష్ బేసిన్ దగ్గర తువ్వాలు పట్టుకొని నిల్చున్నాడు. అతను చేతులూ, మొహం కడుక్కున్నాక, కాఫీ కప్పులో పోసి, డ్రాయరులోనుండి సిగరెట్ కేసూ, లైటరుతీసి టేబులుమీద యాష్ట్రే పక్కన పెట్టేడు

మధుసూదన్ వున్న ముప్పై ఏళ్ళకంటే మరో పదేళ్ళు యెక్కువున్నట్టు కన్పిస్తాడు. జుత్తు బాగా నెరియడం ఫోటోలో యాభై దాటిన వాడిలా కనిపిస్తాడు. అతను వేసుకున్న సూట్ బాగా ఖరీదైనదైనా మూడేళ్ళనాటిది. అతని జోళ్ళు బాగా పాలిష్ చేయబడినవైనా కొత్తవి మాత్రం కావు. అతని నిరంతరాలోచన అతని నుదుటమీద లోతు గీతలుగీసి పోయింది. అతని కళ్ళల్లోని "కలలచూపు" అతను యీ లోకం వాడు కాడేమో ననిపిస్తుంది. అతను బరువైన మనుషుల్లోనే లెక్క.

సిగరెట్ యింకో నిమిషంలో అయిపోతుందనగా అతను ఎటెండెంటు వేపు చూశేడు. ఎటెండెంటు టేబిలు మీదున్న ఫోన్ చేశేడు. సిగరెట్ అయిపోయేసరికి కారు వచ్చి లేబొరేటరీ ముందు ఆగింది. కారు దగ్గరకు నడిచి వెళ్ళి మధుసూదన్ లిఫ్ట్ ఇవ్వవలసిన స్నేహితుడికోసం ఆగిపోయినట్టు ఆగి, కాంపౌండులో మౌనంగా వున్న జంతుశాల వేపు

చూశేడు. అదే టైముకి. ఉరకలు వేస్తున్న రెండు కుక్కల్ని గొలుసులతో ఆపుతూ ఒక జవాను పరుగెత్తుకొచ్చేడు. ఆ కుక్కలు... తల్లిపోయిన పిల్లలు తండ్రిని చుట్టుకున్నట్టు మధుసూదన్ కాళ్ళకు చుట్టుకున్నాయి. మీదికిఎక్కి చేతులు నాకేయి అతను తమను యెత్తుకోనందుకు గారంగా అరిచేయి. అతని కడుపుమీద కాళ్ళుపెట్టి తోకలాడిస్తూ నిల్చున్నాయి. "ఇంకోనెల మీకు" అని మనసులో అనుకొని వాటితినికితీరేక "ఇంక పొండి" అన్నాడు మధుసూదన్. జవాను కుక్కల్ని తీసుకుపోయాడు. ఆ కుక్కలు పూర కుక్కలు. వాటిని మధుసూదన్ సరిగ్గా 77 రోజుల కిందట సంపాదించేడు. వాటిని సంపాదించడానికి...

ఆ రోజు... లేబరేటరీ నుండి యం. డి. (మేనేజింగ్ డైరెక్టరు) ఆఫీసుకి వెళ్ళేడు మధుసూదన్. అప్పటికిసాయంత్రం నాలుగు కాలేదు. బొందితో కైలాసానికి తీసుకుపోయింది తొమ్మిదో అంతస్తుకు లిఫ్టు అతన్ని. వరండాలో నిలబడిని యూనిఫారం జవాను తీసిన గాజు తలుపులు దాటి ఆఫీసు చేరేడు అతను. ఔటర్ ఆఫీసులో 60 ఎమ్. ఎమ్. సినిమా వేసుకోవచ్చు. అక్కడ చప్పుడు చెయ్యాని ఫేనుకింద పన చేస్తున్న మొగాళ్ళు సూట్లు ఎడ్వర్టైజ్‌మెంటు వాళ్ళలా ఉన్నారు. ఆడవాళ్ళు బట్టలషాపులో బొమ్మల్లా ఉన్నారు. యం. డి. ఆఫీసుద్వారం పక్కన సెక్రెటరీకి ఆకుపచ్చటి టేబిలుంది. ఆ టేబిలు నాచుపట్టిన చెరువులా కాకుండా బిలి

యర్డ్సు టేబిలులా ఉంది. దాని వెనుకనున్న సెక్రెటరి పళ్ళు కనిపించకుండా నవ్వడానికే పుట్టినట్టుంది. ఆమె వయస్సు పదేళ్ళనుండి ఒకచోటే వుంది. ఆమె రోజూ పాలల్లో స్నానం చేసేమనిషిలా మెరుస్తూ సన్నగా ఉంది. సిల్కు చీర జారకుండా పట్టుకునేందుకే ఎదిగేయా అనిపించేటంత ఎత్తుగానూ సూదిగానూ వున్నాయి ఆమె గుండెలు. అంతపెద్ద జుత్తుగాని లేకపోతే ఆమె మొహం పాలడబ్బాల ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్‌కి పనికివచ్చేది. అలాగని అమాయకురాలు మాత్రంకాదు. మూడు కాపురాలకి నిప్పుపెట్టింది. మరో యిద్దరు మొగాళ్ళు బికార్లు అయిపోయి దేశాలు పట్టిపోయేరు. ట్రావెలర్సు బంగాళాలకి, రెస్టుహౌసులకీ ఆమె రాదు. "షైన్‌స్టార్" హోటల్లోనే ఆమె పడుకుంటుంది.

ఎదురుగా వచ్చిన మధుసూదన్‌ని కూర్చోమని కళ్ళతోనే సౌజ్ఞచేసి "డాక్టర్ మధు టు సీయు సర్" అని టెలిఫోనులో చెప్పి "రమ్మంటున్నారు" అంది మధుసూదన్‌తో.

మధు లేచి యం. డి. గదిద్వారం దగ్గిరికి వెళ్ళేడు. అక్కడ స్టూల్ మీద కూర్చున్న ఆఫీసుబోయ్ లేచి సలాంచేసి తలుపు తెరిచేడు. మధుసూదన్ గదిలోకి వెళ్ళగానే మాయా గుహ ద్వారంలా తలుపు మూసుకుపోయింది.

యం. డి. ఎయిర్ కండిషన్డు గది చెరువుకింద గదిలా చల్లగానూ, చీకటిచీకటిగానూవుంది. అక్కడక్కడ దాగున్న దీపాలు వింతపాముల రంగుమణుల్లా మెరుస్తున్నాయి. గోడల్ని

ఏ అలంకారాలూ లేవు పెద్ద గ్లాస్ టాప్ టేబిలు వెనక కూర్చున్న యం. డి. వేసుకున్న సూటు వచ్చే సంవత్సరం ఇండియాలో ఫాషన్లోకి వస్తుంది. అవసరంఅయితే పదిమందిని కొట్టగలడన్నట్టు బలంగా ఉన్న అతని వయసు చూడగానే ఎవరూ అంచనా వెయ్యడానికి ప్రయత్నించరు. విగ్గు పెట్టుకున్నాడాఅని అనుమానం వచ్చేటంత దట్టంగావుంది ఆతని జుత్తు. ఆతని పళ్ళు బహు అందంగా వుండడంవల్ల అతను ఎప్పుడూ నవ్వుతూ వుండడానికే ప్రయత్నిస్తాడు. అతను జడ్జీ అయితే ముద్దాయికి ఉరిశిక్ష వేసినప్పుడు కూడా నవ్వుతూనే ఉండును.

చూస్తున్న కాగితంనుండి తన సోగ కళ్లు ఎత్తకుండా “సిట్ డౌన్, మై బోయ్” అన్నాడు అతను.

మధుసూదన్ కూర్చున్నాడు.

“ఏ విటిరా వచ్చేవ్? నాన్న కులాసాయేనా? అమ్మ డార్జిలింగ్ నుండి వచ్చేరా? నీ ఆరోగ్యం బాగుంటుందా? ఎన్నిసార్లు ఆఫీసుకు రమ్మని బతిమాలినా రాని వాడివి యీ వేళైనా వచ్చేవు” అని “ఎందుకు వచ్చేవ్!” అని అడగబోయి మానేసి చదివిన కాగితం సంతకం చేసేడు.

“నాకు కుక్కలు కావాలి” అన్నాడు మధుసూధను.

“కుక్కలా? ఎన్ని?” నాకు బలపం కావాలి అని మధుసూధను ఏడిచినా యం. డి. అంత ఆశ్చర్యపోయి వుండడు.

“పదో ఇరవయ్యో” మధు కళ్ళు దించుకున్నాడు,

"అన్ని కుక్కలేం చేసుకుంటావ్ ? డాగ్ రేసింగ్ పెడతావా ఈ ముష్టిదేశంలో. లేకపోతే కుక్కల వ్యాపారం పెడతావా!" జవాబు చెప్పకపోయినా పరవాలేదన్నట్టు అడిగాడు.

"అంతకు తక్కువ సరిపోవు"

"ఇంతకీ నీకు కుక్కలెందుకయ్యా ? అప్పుడే పిల్లలు పుట్టరని బెంగ పెట్టుకున్నావేవిటి ? ఇంతకి కుక్కలు "సూ"కా! నీకా" గుక్క తిప్పుకోడానికి ఆగాడు యం. డి.

"నాకే" తన కుర్చీ వెనకకాళ్ళు చూస్తూ అన్నాడు మధుసూదన్.

"నీకెందుకు బాబూ కుక్కలు? కావాలంటె గుర్రాలు అడుగు. పందెపుగుర్రాలు పంపుతాను.

"కుక్కలే కావాలి"

"సరే ఏ జాతివి ? ముద్దుగా జేబులో పడేసుకోవచ్చు, పెకినిస్ పంపమంటావా? లేకపోతే పామరేనియన్సు కావాలా? మొగాడివి కాబట్టి పెద్దకుక్కలు కావాలేమో, ఆల్సేషియనులు మాత్రంవద్దు. ప్రతికిల్లికొట్టు వెధవా ఒక ఆల్సేషియను పెంచుతున్నా డీ రోజుల్లో డాల్మేనీయన్సు— గోల్డెన్ రిట్రీవర్సు—బ్లడ్ హౌండ్సు...ఏవి కావాలి ? లేకపోతే అమెరికను అంబాసిడరు పెళ్ళాందగ్గర ఏవో కొత్తరకాలున్నాయిట. రేపు కనుక్కుంటానుండు" ఎంత జోరుగామాటాడుతున్నాడో అంత జోరుగానూ ఆలోచిస్తున్నాడు యం. డి.

"నాకవేం వద్దు. ఊరవి కావాలి."

"ఇప్పుడేవిఁటన్నావ్? మళ్ళీ అను" తన చెవులను మొదటిసారి శంకిస్తూ అన్నాడు యం. డి.

"ఊరకుక్కలు కావాలి"

"ఆడవా, మగవా?"

"ఏవైనా ఫర్వాలేదు. చర్మవ్యాధులున్నవి కావాలి"

"నీ క్కావలసింది కుక్కలూ కాదు, పిల్లులూ కాదు. అంత అంత అహోరాత్రాలు పనిచెయ్యకయ్యా అంటే వినకుండా మనసు చెడగొట్టుకున్నావు. నెల శలవు యిస్తాను. హాయిగా 'సూ' తో దేశం తిరిగి రా. ఈ ఎండకి నేనే మా స్క్రెటరీని కరిచేస్తానేమో ననిపిస్తూంది. కుక్కలు దేనికి?"

"నేను హాన్సన్సు డిసీజ్ (Hansons disease) కి మందు కనిపెడుతున్నాను"

"పేలకి, గజ్జికి కనిపెట్టలేక పోయేవ్? చూడూ. ఈ జబ్బులు బీదవాళ్ళవి. వాళ్ళకి మందులు కొనుక్కోవడానికి డబ్బుండదు. మనం డాక్టర్లకిచ్చే ఫ్రీ సే పిల్సుమీద బతికేస్తారు. డయాబిటిస్‌కి మందు కనిపెట్టేవు. అది మన కంపెనీకి గోల్డ్ మైను అయింది. బ్లడ్ ప్రెషరుకి కనిపెట్టేవు. అది డైమండ్ మైను అయింది.

మనది కంపెనీ, ధర్మసంస్థ కాదు. మనుషు లందరికి కొన్నిరకాల జబ్బులొస్తే, పేలూ, గజ్జీ, కుష్టు పేద వెధవలకే వస్తాయి. వాటికి మనం మందులు కనిపెడితే ముసుగులు

వేసుకొని మిషనరీల మైపోవాలి, కొంచెం ముందూ వెనకా చూడు. గొప్పవాళ్ళ జబ్బులకి మందు కనిపెడితే మనం నాలుగు డబ్బులు చేసుకోవచ్చు. నాకు తెలును, నువ్వు ఆదర్శాలు, ఆదర్శాలు అంటూ ఆకాశంలో మకాం పెడతావని. ఈ కంపెనీ నడపలేక నేను పిచ్చెక్కిపోతున్నాను"

"కాని..."

"నాకు తెలుసు. నువ్వు సైంటిస్టువి. ఇటొచ్చి పిల్లులు తే, అటొచ్చి పందికొక్కులు తే అనగలవు. కాని నా బాధ ఎవరితో చెప్పుకోను. తెల్లారిలేస్తే ఇన్‌కంటాక్సు ఇనస్పెక్టర్ని అనో. డ్రగ్సు ఇనస్పెక్టర్ని అనో వొకడు దిగిపోతాడు. ఆఖరికి మన అడ్వర్టయిజుమెంటు పిల్ల లేదూ. చూడ్డానికి కర్రిగాడిదలా వుంటుందా! అయితేనేం ఫొటోలో నలుపయినా తెలుపైనా ఒకటేగా! కాస్త యెత్తు పల్లాలున్న మనిషి. ఆ సంగతి దానికి తెలుసు. డెపిలేటరీ అడ్వర్టయిజుమెంటుకి నా ఫొటోయేనా. స్లిమ్మింగు అడ్వర్టయిజుమెంటుకి నా ఫొటోయేనా అని పేచీ పెడుంతోంది యీవేళ. నువ్వు కూడా నా మాట కాదంటే నేను బతకలేను. కాబట్టి బాబ్బాబు, ఈ మందు మానుకో."

"మందు తయారైపోయింది... ట్రయలేసుకోవాలి."

"అయితే నే చేసే దేముంది? అది పనిచేస్తే చాలు పెద్దజబ్బుకి గొప్పమందు కనిపెట్టేమని చెప్పుకోవచ్చు. మందులు తయారయేక— దొరలు ఎవరో ఒకడు కుష్టురోగ నివారణ కేంద్రాలు పెడుతూనే ఉంటార్లే—వాళ్ళకి టోకున అమ్మేస్తాను—"

"మరి కుక్కలు—"

"మూడ్రోజుల్లో పంపిస్తాను. కాని ఒక్కమాట ఇటు పైన నువ్వు ఇలాంటి వెర్రిమొర్రి జబ్బులకి మందు కనిపెట్టే లోగా నా చెవిని పడేయ్, అజీర్తికి మందు కనిపెట్టాలిగాని ఆకలికి కనిపెట్టి ఏం లాభం? మంచిది వెళ్ళు"

...మరో మూడ్రోజులకి పందికొక్కుల్ని పంపేడు యం. డి. "బాబూ యీమారు ఏనుగులు కావాలంటే పంపుతానుగాని కుష్టుకుక్కలు మాత్రం అడక్కు" అంటూ.

వచ్చిననాడు యీ కుక్కలు చెడ తినేసిన కుక్కల్లా వున్నాయి. ఇప్పుడు జబ్బు పూర్తిగా పోయినట్టే, అంటే మందు బాగా పనిచేసిందన్నమాట. కొద్ది మార్పులు చేస్తే యీ మందు మనుషులక్కూడా పనిచేస్తుంది.

మందూ తయారు చేసేక యండీ అని కోరలేదు మధుసూదన్. అడిగితే రోగుల్ని పంపుతాడుగాని అతని లెక్చర్లు భరించడం కష్టం. అంచేత తనమందు వాడి ప్రయత్నించడానికి ఎవర్నైనా కుష్టురోగుల్ని తెమ్మని తన జవానుతోనే చెప్పేడు మాధుసూదను, జవాను నలుగురు రోగుల్ని తీసుకొచ్చేడు. ముగ్గురు మొగా, ఒక ఆడ.

నరకంనుండి జారిపోయిన పాపుల్లా వున్నారువాళ్ళు.

వాళ్ళని చూస్తే నిన్నటి డిన్నర్ వాంతిఅయేటట్టుంది. వాళ్ళని సగం ఉడికించి, కాలినట్టున్నారు.

వాళ్ళ ముక్కులు విరిగి వాచివున్నాయి.

వాళ్ళ పెదవులు వాళ్ళే కొరికేసుకున్నట్టు ఉబ్బివున్నాయి.

వాళ్ళ చెవులు యెవరో రాక్షసులు చెవులు తీసుకు వచ్చి అతికించినట్లు పెద్దవిగా వున్నాయి.

వాళ్ళ బట్టలకి రక్తం మరకలులేనిచోట చీము మరక లున్నాయి.

వాళ్ళ జుత్తు అంతా పీకేసి మళ్ళీ అక్కడా అక్కడా కొంచెం వెంట్రుకలు అతికించినట్టు అతి పల్చగా వుంది.

వాళ్ళ కళ్ళముందున్న డొబ్బాలలో చిల్లర డబ్బు లున్నాయి.

వేళ్ళు పూర్తిగా ఊడనివాళ్ళ చేతుల్లో కర్ర చిడత లున్నాయి.

జవాను వాళ్ళకి మందుగురించి అంతా చెప్పేడు. ఆ మందు వాళ్ళని కంపెని ఉచితంగా ఇస్తుందనీ. ఆరునెలల్లో వాళ్ళు మామూలు మనుషులైపోతారనీ, ఆ ఆర్నెల్లూ కంపెనీయే ధాళ్ళని పోషిస్తుందనీ కూడా చెప్పేడు.

"ఆ తర్వాత?" ఆడది అడిగింది.

మధుసూదనూ, జవానూ జవాబు చెప్పలేదు.

"వద్దుబాబూ. దేశంలో కూలిలేదు. కూలిపుట్టదు. ఆకలికి కాలి సావాలి. జబ్బుతోనైనా నాలుగుకాలాలు బతకనీయండి బాబూ" అంటూ వెళ్ళిపోయేరు వాళ్ళు వైద్యం వద్దని.

దూరమై పోతోన్న వాళ్ళవేపే చూస్తూ నిలబడ్డాడు మధుసూదను. వాళ్ళ వెనక సూర్యుడు భగ్గుమని మండు తున్నాడు.